

β) Σύλληψη τοῦ Παύλου

Τὸ ἔργο τοῦ Παύλου εἶναι πολὺ γνωστὸ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀπὸ παντοῦ ἔχουν φτάσει Ἰουδαῖοι γιὰ τὶς ἡμέρες τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἔφεραν πληροφορίες πολὺς γιὰ τὴ δράση του. Ἦρθαν καὶ ἀπὸ τὴ Μικρὰ

Ἄσια παλαιοὶ φανατικοὶ διώκτες τοῦ καὶ δηλωμένοι ἐχθροὶ τοῦ καὶ θεώθησαν τὴν εὐκαιρία καταλλήλην νὰ τὸν ἐξοντώσουν.

Μιά μέρα λοιπὸν ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἰσὺ τὰ πλήθη, εἶδαν καὶ τὸν Παῦλο. Ὁρμησαν ἐναντίον του, τὸν συνέλαβαν καὶ φώναξαν καὶ στοὺς ἄλλους: «Βοηθήστε μας, ἀδέρφια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διδάσκει καὶ στοὺς Ἰουδαίους καὶ στοὺς εἰδωλολάτρεις κατὰ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου».

Ὁλοι πίστεψαν τὴν κατηγορία καὶ τοῦ ἐπιτέθησαν μὲ χτυπήματα. Ἐκλείσαν οἱ πόρτες τοῦ ναοῦ καὶ μὲ μεγάλη ταραχὴ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν πόλη. Ἐνῶ δὲ οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὸν θανατώσουν, τὸ ἔμαθε ὁ χιλιάρχος καὶ ἦρθε μὲ στρατιώτες τὸν σὸ μέρος τῆς ταραχῆς. Μὲ τὴν παρουσία τῶν Ῥωμαίων στρατιωτῶν οἱ Ἰουδαῖοι ἔπαψαν νὰ χτυποῦν τὸν Παῦλο. Τὸν συνέλαβε ὁμοῦ ὁ χιλιάρχος καὶ πρόσταξε νὰ τὸν χτυποῦν τὸν Παῦλο. Τὸν συνέλαβε ὁμοῦ ὁ χιλιάρχος καὶ πρόσταξε νὰ τὸν καταλάβῃ δέσουν μὲ δυὸ ἄλυσίδες. Ἐπειδὴ δὲ ὁ χιλιάρχος δὲ μπορούσε νὰ καταλάβῃ γιὰ τὸν κατηγοροῦν καὶ ζητοῦν τὸ θάνατό του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἤξερε ποῖος εἶναι, πρόσταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν σὸ φρούριο.

Τὸν ἔφεραν πραγματικὰ σὸ φρούριο καὶ, γιὰ νὰ τὸν σώσουν ἀπὸ τὴν μανία τοῦ ὄχλου, τὸν προστάτευαν οἱ στρατιώτες.

Καθὼς ὁ Παῦλος ἀνέβαινε τὰ σκαλοπατῖα ἀνάμεσα στοὺς στρατιώτες, παρακάλεσε τὸν χιλιάρχο νὰ τὸν ἐπιτρέψῃ νὰ μιλήσῃ σὸ πλήθος. Ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια, στάθηκε ἀτάραχος, δεμένος καὶ πληγωμένος καὶ μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χειροῦ του ἐπέβαλε σιωπὴ στὰ πλήθη. Ὅταν δὲ ἄρχισε νὰ μιλήῃ ἑβραϊκὰ στὸν κόσμον, ὅλοι κράτησαν ἀπόλυτη σιωπὴ.

Ὁ Παῦλος ἀρχίζει νὰ τοὺς διηγῆται γιὰ τὴ ζωὴ του. Τοὺς ὁμολογεῖ πὼς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔπληξε φανατικὸς διώκτης τῶν χριστιανῶν καὶ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ στὴ Δαμασκὸ. Τοὺς διηγῆται τὸ ὄραμά του σὸ δρόμο ἔξω ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ καὶ τὸ κάλεσμά του ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ. Συνεχίζοντας τοὺς ἀνάφερε πὼς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ πῆρε τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιό του στοὺς ἔθνικοὺς.

Ὡς τὴν ὥρα οἱ Ἰουδαῖοι τὸν παρακολοῦθοῦσαν μὲ προσοχὴ καὶ σιωπὴ. Ὅταν ὁμοῦ ἄκουσαν γιὰ τὸ κήρυγμά του στοὺς ἔθνικοὺς, ἀναταράχθηκαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἀποσπᾶσουν τὸν Παῦλο ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν στρατιωτῶν.

Ὁ χιλιάρχος προστάζει τότε νὰ τὸν φέρουν μέσα σὸ φρούριο, γιὰ ν' ἀσφαλιστῆ ἀπὸ τὴν μανία τῶν Ἰουδαίων. Προστάζει ἐπίσης νὰ τὸν κρατήσουν δεμένον καὶ νὰ τὸν δέξουν. Ἀλλὰ ὁ Παῦλος δήλωσε πὼς εἶναι Ῥωμαῖος πολίτης ἀφότου γεννήθηκε καὶ ὁ χιλιάρχος εἶπε, ὄχι μονάχα νὰ τὸν λύσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν προστατέψουν, γιὰ τὴν εἶχε μεγάλη εὐθύνη γιὰ τὴ ζωὴ τῶν Ῥωμαίων πολιτῶν.

Ὁ χιλιάρχος τὴν ἄλλη μέρα θέλοντας νὰ μάθῃ γιὰ τὴν κατηγοροῦν

τὸν Παῦλο, πρόσταξε νὰ ἔξουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου του. Ἐφερε τότε καὶ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο μπροστὰ τοὺς καὶ αὐτὸς παρακολοῦθοῦσε τί θὰ ποῦν.

Τὸ συνέδριο τὸ ἀποτελοῦσαν Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι. Οἱ Σαδδουκαῖοι δὲν πίστευαν στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ στὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ὅπως πίστευαν οἱ Φαρισαῖοι. Δὲν ὑπάρχει, ἔλεγαν, ἀνάσταση, οὔτε ἄγγελοι οὔτε πνεῦμα, αὐτὰ ποὺ πίστευαν διηλ. οἱ Φαρισαῖοι. Ὁ Παῦλος γνωρίζει τὶς διαφορῆς, ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στοὺς Σαδδουκαῖους καὶ στοὺς Φαρισαίους καὶ ἐπιφωλεῖται ἀπὸ αὐτὴ τὴ σοβαρὴ ἀντίθεσή τους. Καὶ λέει ὅτι εἶναι Φαρισαῖος καὶ πὼς δικάζεται, γιὰ τὴν πίστη στὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Σάλος καὶ σύγχυση ἔγινε τότε σὸ συνέδριο. Οἱ Σαδδουκαῖοι ζητοῦν νὰ σύρουν τὸν Παῦλο πρὸς τὸ μέρος τους, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν. Οἱ Φαρισαῖοι ἀντίθετα φωνάζουν πὼς ὁ Παῦλος εἶναι ἄδικος καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν σύρουν πρὸς τὸ δικό τους μέρος, γιὰ νὰ τὸν προστατέψουν.

Ὁ χιλιάρχος ἀνήσυχος μήπως μέσα σὸ φανατισμὸ τους οἱ φατρίες τῶν Ἰουδαίων κατασπαράξουν τὸν Ἀπόστολο, προστάζει τοὺς στρατιώτες του νὰ τὸν ἀποσπᾶσουν μὲ τὴ βία ἀπὸ τὰ χεῖρα τους καὶ νὰ τὸν φέρουν γιὰ ἀσφάλειά του πάλι σὸ φρούριο. Ὅταν ὁμοῦ πληροφορήθηκε πὼς πολλοὶ Ἰουδαῖοι εἶχαν ὀρκιστῆ, ὅτι δὲ θὰ φάνε καὶ δὲ θὰ ποῦν, ἂν δὲ θανατώσουν τὸν Παῦλο, τὸν ἔστειλε μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία στρατοῦ στὴν Καισάρεια, στὸν ἡγεμόνα Φήλικα.

Μετὰ πέντε ἡμέρες ἦρθαν στὴν Καισάρεια ἀπὸ τὰ Ἱερουσόλυμα ὁ ἀρχιερέας Ἀνανίας καὶ πρεσβύτεροι, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ συνεδρίου τους, γιὰ νὰ δικάσουν τὸν Παῦλο ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνα, ὅπως τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ χιλιάρχος.

Ὁ ἡγεμόνας, ὁμοῦ, κατάλαβε ὅτι κανένα κακὸ δὲ βαρύνει τὸν Παῦλο καὶ πὼς μονάχα ὁ φαντασμὸς εἶναι ἡ αἰτία τῆς ταραχῆς. Ἐδιώξε τοὺς Ἰουδαίους, ἐνῶ γιὰ τὸν Παῦλο ἔδωσε διαταγῆς νὰ τὸν φυλάνε σὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἡρώδη καὶ ν' ἀφήνουν ἐλεύθερους τοὺς φίλους του νὰ τὸν ἐπισκέπτονται.

Δυὸ χρόνια ἔμεινε ὁ Παῦλος στὴ φυλακὴ, ἀπὸ τοῦ 58-60 μ.Χ. Τότε κάλεσε καὶ ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ οἱ ἐπίσημοι Ἰουδαῖοι γιὰ νὰ δικάσουν τὸν Παῦλο.

Ἀπολογηθῆκε καὶ πάλι ὁ Παῦλος καὶ θεβαίωσε πὼς καμιὰ κατηγορία δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ ἐναντίον του. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Φῆτος πρότεινε, ἂν θέλῃ ὁ Παῦλος νὰ κατεθῆ στὴν Ἱερουσαλὴμ, γιὰ νὰ δικαστῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Σύνεδριον τῶν Ἰουδαίων, ζήτησε νὰ δικαστῆ ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορα στὴ Ρώμη, καθὼς εἶχε δικαίωμα ὡς Ῥωμαῖος πολίτης.

γ) 'Ο Παῦλος στή Ρώμη

Μόνος του ὁ Παῦλος ζήτησε νά δικαστῆ ἀπό τόν αὐτοκράτορα. Δέν εἶχε καμιᾶ ἐμπιστοσύνη στό συνέδριο τῶν φανατισμένων Ἰουδαίων, πού ἤθελαν τήν ἐξόντωσή του.

'Ο Φῆστος ἐπομένως ἦταν ὑποχρεωμένος νά τόν στείλῃ στή Ρώμη. Ἐκεῖνη τήν ἐποχὴ τὰ ταξίδια καί μάλιστα τὰ τόσο μακρινά στή θάλασσα οὔτε εὐκόλα ἦταν, οὔτε χωρὶς κινδύνους. Δέν ὑπῆρχαν, ὅπως σήμερα, συγκοινωνίες, οὔτε πλοῖα γιὰ ἐπιβάτες. Ὅσοι εἶχαν ἀνάγκη νά ταξιδέψουν, χρησιμοποιοῦσαν φορητὰ πλοῖα, ἂν δέν ἦταν παραφορτωμένα. Ὅλα δὲ τὰ πλοῖα ἐκεῖνη τήν ἐποχὴ ἦταν ἰστιοφόρα.

'Ο Φῆστος εἰκόμασε μιὰν ἀποστολὴν μὲ πολλοὺς ὑπόδικους καί μαζί μ' αὐτοὺς ἔστειλε καί τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Τοὺς παράδωσε στὸν ἐκατόνταρχο Ἰούλιο νά τοὺς ἐπιτηρῆ καί τοὺς ἔδωξε. Ἐπιδιβάστηκαν σ' ἓνα ἀδραμυττινὸ πλοῖο καί ὕστερα ἀπὸ πολλὰς τλαιπωρίες ἔφτασαν στὰ Μύρα τῆς Λυκίας. Ἀπὸ κεῖ μῆκαν σὲ ἄλλο πλοῖο φορητὸ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, πού ἦταν φορτωμένο σιτάρι.

Κατὰ τὸ ταξίδι καί ἐνὸς παρεπλεον τῆ νήσου Κρήτη ἀντίθετο ἀνεμοὶ τοὺς ἀνάγκασαν νά προσεγγίσουν σ' ἓνα ἀφιλόξενο κρητικὸ λιμάνι. Ὁ Παῦλος ἐπρότεινε τότε στὸν ἐκατόνταρχο νά μὴ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ, ἀλλὰ νά μείνουν ἐκεῖ νά περάσῃ ὁ χειμῶνας μὲ τίς φοβερὰς τρικυμίες. Ὁ πλοίαρχος ὁμως δὲ συμφωνοῦσε καί, μόλις φάνηκε πὼς ὁ καιρὸς καλυτέρευε, ἔφτυγαν. Πιὸ ἔξω ὁμως φοβερὴ τρικυμία ξέσπασε καί τὰ κύματα θοῦνὰ ἀπειλοῦσαν νά καταποντίσουν τὸ πλοῖο. Δεκατέσσερα μερόνυχτα τὸ πλοῖο τὸ φέρνονταν κίματα ἀκυβέρνητο, ὅπου θέλουν. Ὅλοι εἶναι ἀπελπισμένοι καί περιμένουν τὸν πνιγμὸ τους. «Μὴ φοβάσθε», τοὺς εἶπε ὁ Παῦλος, «κανένας ἀπ' ὄλους μας δὲ θὰ πάθῃ κακὸ. Μοῦ τὸ διαβεβαίωσε ὁ Θεὸς καί Κυρίως μου. Σὰς πληροφοροῦ ἀκόμη πρὸς τὸ πλοῖο μας θὰ προσαρᾶξῃ σὲ κάποιο νησί».

Πραγματικὰ μιὰ νύχτα ὕστερα ἀπὸ δεκατέσσερα μερόνυχτα φοιτῆς τλαιπωρίας, τὸ πλοῖο προσάραξε στὰ ριχὰ κάποιου νησιοῦ, πού τὸ ἔλεγαν Μελίτη (ἢ σημερινὴ Μάλτα). Μὲ ἀπειρους κινδύνους κατορθώσαν νά διαπεδαιωθοῦν ὅλοι στήν ξηρὰ, κάπου 276 ψυχές. Οἱ κάτοικοι τῆς Μελίτης ἔδειξαν μεγάλη καλοσύνη καί φιλιανθρωπία γιὰ τοὺς ναυαγούς. Ἄναψαν φωτιὰ μεγάλη, γιὰ νά τοὺς ζεστάνουν καί νά τοὺς στεγνώσουν, πού εἶχαν βραχὴ, καί προσπαθοῦσαν νά τοὺς περιποιηθοῦν. Ὁ Παῦλος, γιὰ νά δυναμώσῃ τὴ φωτιὰ, μάζεψε φρύγανα καί τὰ ἔκαψε σωρὸ. Μόλις ὁμως πῆρε τὸ σωρὸ νά τὸν ρίξῃ στή φωτιὰ, ἓνα φαρμακερὸ φίδι, μιὰ ὄχια τὸν δάγκασε στὸ χέρι. Κρεμάστηκε μάλιστα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ

Παύλου καί κείνος χωρὶς ν' ἀνηουχῆσῃ καθόλου τὸ τίναξε καί τὸ φίδι ἔπεσε στή φωτιὰ.

Οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, πού εἶδαν τὴν ὄχια νά κρέμεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Παύλου, ἔλεγαν μεταξὺ τους πὼς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς φαίνεται νά εἶναι κάποιος φονιάς, πού σόθηκε ἀπὸ τὸν πνιγμὸ στή θάλασσα καί ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ τὸν τιμώρησε στήν ξηρὰ. Καί περιμέναν τὸ θάνατο τοῦ Ἀποστόλου ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῆς ὄχιας.

'Ο Παῦλος ὁμως δέν ἔπαθε τίποτε καί οἱ ἀγαθοὶ νησιῶτες μετέβλαν γνώμη. «Κάποιος θιὸς εἶναι», ἔλεγαν μεταξὺ τους.

Τοῦτο τὸ περιστατικὸ καί ἡ θεραπεία, πού ἔκανε ὁ Παῦλος σὲ πολλοὺς ἀρρώστους, ἔκαμε ὄλους στὸ νησί νά τὸν σέβονται καί νά τὸν περιβάλλουν μὲ ἐκτίμησι.

Τρεῖς μῆνες ἔμειναν οἱ ναυαγοὶ στή Μελίτη. Ὑστερα μῆκαν σὲ ἄλλο πλοῖο καί ἤρθαν ἐπὶ τέλους στή Ρώμη τὸ 60 ἢ 61 μ.Χ.

Οἱ χριστιανοὶ στή Ρώμη δέχτηκαν τὸν Παῦλο μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ. Ἄν καί ὑπόδικος ὁ Παῦλος, ζοῦσε σὰν ἐλεύθερος. Γιὰ φυλακὴν του τοῦ ὄρισαν ἓνα σπίτι, πού ὁ ἴδιος νοίκιασε, καί γιὰ φύλακα του εἶχε ἓνα στρατιώτη.

Ἔτσι εἶναι ἐλεύθερος νά δέχεται τοὺς φίλους του χριστιανούς καί νά διδάσκῃ χωρὶς νά ἐμποδίζεται.

Τρεῖς ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ του στή Ρώμη ὁ Παῦλος κάλεσε στὸ σπίτι του τοὺς πιὸ ἐπίσημους Ἰουδαίους τῆς Ρώμης καί τοὺς διηγῆθηκε, ὅσα συνέβησαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Τοὺς ἐξήγησε κατόπι, γιὰ τὸν ἔφτυαν δέσμο στή Ρώμη καί γιὰτὶ ἀναγκάστηκε νά ζητήσῃ μόνος του τὴ δικαιοσύνη τοῦ Καίσαρα.

Οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ ἀπάντησαν πὼς δέν ἔχουν πληροφορηθῆ καμιὰ κατηγορία ἐναντίον του, μόνον τὸν παρακάλεσαν νά τοὺς ἐκθέσῃ μιὰ μέρα ὅποια ἔκρινε αὐτὸς κατάλληλη, τὴ νέα αἴρεση, ὅπως ἐξαμαρτήριζαν τὴ διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ. Ὅρισαν μιὰ μέρα κι ἔφτυγαν. Τὴν ὀρισμένη μέρα ὁ Παῦλος τοὺς δέχτηκε καί τοὺς μίλησε ἀπὸ τὸ πρῶο ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς πίστεψαν καί ἄλλοι ὄχι.

Δυὸ χρόνια ἔμεινε ὁ Παῦλος κάτω ἀπὸ τίς ἴδιες συνθήκες. Δεχόμενος ἐλεύθερα τοὺς ἐπισκέπτες του καί τοὺς δίδασκε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ τὸν καιρὸ ἔγραψε ἐπιστολὰς σὲς ἐκκλησίες, πού εἶχε ἰδρῦσει, γιὰ νά στερεώσῃ τὴν πίστη τῶν χριστιανῶν.

Ἔγινε ἐπὶ τέλους κάποια μέρα ἡ δίκη του καί ἀθωώθηκε. Ἔτσι ἔμεινε ἀπολύτως ἐλεύθερος καί ἄρχισε νά ἐτοιμάζεται γιὰ νέα ἀποστολικὴ πορεία.